

„Ако бѣше и братъ ми со мене,
Твои пилци не ке приближеха.“
Тога Мурчо викало да плаче,
Пиле що ꙗ (пиле) не може безъ брата,
Ами мене що чудо ме найде!“
И сѣ врати дома да си ходе,
На пѣтъ стрете цѣрна Арапина,
И на Мурчо вика, сѣ привика:
„Кѣд' ꙗ, Мурчо, братъ ти да т' откине?“
Мурчо пуши коня да си бега,
И Арапинъ сѣ боздогана фѣрли,
И го удри по юначки плещи,
Дури грѣди му сѣ испукале,
Цѣрни кѣрви дури си изтекле;
Отъ малу сѣ беганѣ откинало.
А що бѣше Мурчовица млада,
Она била хитра емъ разумна!
Зготвила ꙗ господарски манджи,
На мест' отрувъ, медовина клала,
И канила свой деверъ Янкула,
Да го гоститъ сѣ господарски манджи,
И го пуи сѣ блага медовина,
На Янкула право му кажуве:
„Мой деверъ Янкула Войвода!
Твоя брата одъ лова ке дойде,
Менѣ лошо той ми нарѣчало,
Как' ке дойде живо дан' те найде.
Ти сѣ молямъ, Янкула Войвода,
Да си легнишъ, живъ мѣртовецъ биди.,
И Янкула снаха послушало,
И легнало на вишни сараи.
Мурчовица сѣ платно го покрила,
Надъ глава му свѣки запалила,
На глава си цѣрно превѣрзала,
И коси си она расплетела,
И излегла на тешки-те порти,
Да пречека Мурчо господар-отъ.
Ето идеть Мурчо господар-отъ,
Одъ юначки грѣди кѣрви течать,
И отъ очи дробни сѣмдзи роне,